

Bài Làm Chứng Của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền (1)

Bốn Năm Đầu Tiên Ở Canada

Những Ngày Tháng Tôi Vừa Đến Ottawa, Canada

Tôi tên là Châu Huệ Hiền. Hôm nay tôi sẽ trình bày cho các bạn câu chuyện tôi nhận biết Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-su. Tôi mong rằng qua câu chuyện này, các bạn sẽ thấy được sự chân thật của Chúa Trời và lòng nhân từ thương xót của Ngài.

Tôi sinh ở quận 5, Thành Phố Hồ Chí Minh. Tôi học tại trường trung học Hưng Đạo. Gia đình tôi theo Đạo Phật và thờ cúng ông bà tổ tiên, nhưng hồi đó tôi thì không theo một tôn giáo nào cả. Tôi là một trong những người rời Việt Nam vào năm 1978. Tôi cùng một nhóm người Việt Nam đến Canada vào tháng 7 năm 1979. Hồi đó tôi chỉ biết rất ít tiếng Anh, tôi chỉ biết nói: "Hello, how are you? Fine, thank you," có nghĩa là "Chào, anh mạnh giỏi không? Mạnh giỏi, cảm ơn."

Chính phủ Canada trông nom nhóm người Việt Nam mình rất kỹ lưỡng. Chính phủ cho tôi ở tại thành phố Ottawa, thủ đô của Canada. Tôi ở tạm trong một khách sạn. Bởi vì số người Việt Nam đến quá đông, chính phủ không có đủ người để trông nom chúng tôi, chính phủ bèn kêu gọi các Tín Đồ Cơ Đốc ra giúp đỡ.

Một hôm có vài Tín Đồ Cơ Đốc đến khách sạn thăm tôi. Họ giúp tôi rất nhiều, vì hồi đó tôi không biết nói tiếng Anh, tôi phải nhờ họ phiên dịch cho tôi. Họ giúp tôi thuê được một buồng. Rồi chừng một tháng sau, tôi dời vào chỗ ở mới. Tôi ở chung với ba cô gái khác.

Sau đó chính phủ cho chúng tôi đi học tiếng Anh, và những Tín Đồ Cơ Đốc cũng đến mời chúng tôi đi dự lễ nhà thờ. Hồi đó tôi không tin ở Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-su cả, nhưng tại vì những bạn đó đã giúp tôi rất nhiều, tôi thấy khó mà từ chối họ. Bởi vậy khi tôi không quá bận, đôi khi tôi cũng đi dự lễ nhà thờ. Nhưng mỗi khi tôi bận việc, thì tôi lại ngưng đi dự lễ.

Sau khi tôi học tiếng Anh được hai tháng rồi, thì tôi phải đi tìm việc làm. Chính phủ Canada giúp tôi tìm được việc tại một công ty điện tử. Nhưng tôi lại không thích việc đó, vì mỗi ngày tôi phải nhìn vào kính hiển vi để hàn gắn các bộ phận điện tử. Tôi sợ rằng mắt tôi sẽ bị hư hại, thì tôi sẽ không đi học được nữa. Bởi vì tôi muốn vào đại học, tôi định đi làm việc này cỡ chừng một hay hai năm để dành một số tiền, và trong khoảng thời gian đó tôi sẽ ráng học tiếng Anh, rồi sau đó tôi sẽ xin vào đại học. Tôi không định làm việc này suốt đời đâu. Bởi vậy ngay từ ngày đầu tiên đi

Bốn Năm Đầu Tiên Ở Canada

làm, tôi không chịu ráng học và ráng làm cho tốt. Cho nên chừng một tháng sau, thì tôi bị cách chức. Đó hoàn toàn là lỗi tại chính tôi.

Sau khi tôi mất việc rồi, tôi lại đi tìm nhân viên chính phủ Canada để xin họ giúp tôi tìm một việc khác. Nhưng một tháng sau, tôi vẫn chưa tìm được việc gì cả. Tôi rất lo lắng và sợ hãi. Lúc đó tôi không biết nói cùng ai hết, mà tôi đã qua đời tại Việt Nam, ba tôi còn ở lại Việt Nam, ba cô gái kia ở chung với tôi cũng nghèo như tôi, họ cũng không giúp được gì hết.

Rồi tôi nhớ đến Đức Chúa Trời. Tôi nghĩ đến những bạn Tín Đồ Cơ Đốc ở Hội Thánh thường hay cầu nguyện xin Chúa Trời giúp đỡ mỗi khi họ có việc gì buồn rầu hoặc khó khăn. Bởi vậy tôi nghĩ rằng tôi cũng có thể cầu nguyện xin Chúa Trời giúp đỡ tôi. Đó là lần đầu tiên tôi cầu nguyện với Chúa Trời, mà tôi lại không biết phải cầu nguyện như thế nào. Tôi cứ nói cho Ngài nghe tất cả những lo lắng và sợ hãi trong lòng tôi. Tôi cầu xin Ngài giúp tôi.

Đức Chúa Trời Hướng Dẫn Tôi Đi Toronto

Tôi nghe các bạn tôi nói rằng ở một thành phố khác Toronto thì rất dễ tìm việc, vì Toronto là trung tâm thương mại của Canada. Tôi nghĩ rằng không chừng tôi cũng nên đi Toronto tìm việc, nhưng tôi lại không dám. Tôi bèn cầu xin Chúa Trời chỉ dẫn một đường đi phương hướng cho tôi.

Một vài ngày sau, có một anh người Việt từ Toronto đến Ottawa để thăm bạn gái của anh. Tôi quen biết bạn gái của anh này, khi tôi nghe rằng anh này đến từ Toronto, tôi bèn hỏi anh này về tình hình ở Toronto. Anh này kể cho tôi hay rằng đi tìm việc làm ở Toronto thì thiệt là dễ dàng, miễn là người nào chịu làm việc khổ, lại không chê ít tiền lương, thì sẽ tìm được việc trong một vài ngày. Khi tôi nghe anh này nói vậy, tôi quyết định đi Toronto tìm việc. Tôi quen biết một gia đình người Việt ở Toronto, tôi điện thoại gia đình đó hỏi rằng tôi có thể ở tạm nhà của họ vài ngày không, họ trả lời rằng rất hoan nghênh tôi đến. Tôi bèn rời Ottawa đi Toronto tìm việc.

Sau khi tôi đến Toronto rồi, tôi lại đi cơ quan chính phủ xin họ giúp tôi tìm việc. Tìm việc làm ở đây thiệt là dễ dàng, tôi tìm được việc làm ngay lập tức tại một nhà máy, tiền lương chỉ là lương tối thiểu, nhưng vẫn đủ dùng.

Sau khi tôi tìm được việc rồi, tôi thuê một phòng ở. Cuộc sống ổn định rồi, tôi bèn tìm trường học để học tiếng Anh, để sửa soạn sau này vào đại học. Đời sống ổn định mà bận rộn. Bởi vậy tôi lại ngưng đi dự lễ nhà thờ, tôi đã bỏ quên sự giúp đỡ hướng dẫn của Đức Chúa Trời.

Bài Làm Chứng Của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền (1)

Một Năm Rưỡi Vừa Tự Học Vừa Đi Làm Ở Toronto

Theo chương trình giáo dục ở tỉnh Ontario, Canada, học sinh phải có chứng chỉ lớp 13, tương đương với đại học dự bị, mới có thể xin vào đại học được. Tôi muốn đi học lớp 13 ban đêm, vì ban ngày tôi phải đi làm ở nhà máy. Nhưng những trường trung học có mở lớp ban đêm thì rất xa nhà tôi. Một cô gái đi ra xa ở ban đêm thì không an toàn. Với lại mùa đông ở Toronto Canada rất lạnh, đôi khi thời tiết lạnh tới 20 độ âm đến 25 độ âm. Ở ban đêm mùa đông, thông thường người ta lái xe ra ngoài, rất ít người đi bộ, mà tôi lại không có xe. Trong tình trạng như vậy tôi khó mà đi học lớp ban đêm được.

Tôi ngẫm nghĩ để tìm cách đi học lớp 13. Rồi tôi nhớ lại trước kia khi tôi còn ở Ottawa, một hôm tôi đi thăm ông mục sư của Hội Thánh tôi, trong văn phòng của mục sư, tôi thấy có một cuốn sách nói về chương trình hàm thụ của trung học và tiểu học. Khi tôi nhớ đến điều này, tôi nghĩ rằng chương trình hàm thụ là cách duy nhất cho tôi theo học chương trình lớp 13. Tôi bèn viết thư cho cơ quan chính phủ để tìm hiểu về chương trình hàm thụ này. Cỡ chừng một tháng sau, tôi nhận được thư trả lời kèm theo mẫu đơn ghi tên vào chương trình hàm thụ. Và chương trình này là hoàn toàn miễn phí.

Tôi bắt đầu theo học lớp 13 bằng chương trình hàm thụ. Cơ quan chương trình hàm thụ gửi cho tôi sách, vở và địa chỉ của một vị giáo sư. Tôi tự học các bài học ở nhà, nếu có điều gì không hiểu, tôi có thể viết thư hỏi vị giáo sư đó. Sau khi tôi học xong một bài, thì tôi phải làm bài tập rồi gửi đi cho giáo sư đó chấm bài. Khi tôi hoàn thành tất cả các bài học trong một môn, thì sẽ có một bài thi. Nhưng tôi không được làm bài thi ở nhà, tôi phải đi cơ quan chương trình hàm thụ để làm bài thi.

Ban ngày tôi vẫn đi làm ở nhà máy để kiếm tiền, ban đêm thì ở nhà học tập. Hồi đó tiếng Anh của tôi vẫn còn rất dở, có rất nhiều chữ trong bài học tôi không hiểu nghĩa. Tôi phải tra tự điển thường xuyên mới học được, bởi vậy tôi học rất chậm. Mỗi đêm tôi đều học đến 1, 2 giờ sáng mới đi ngủ, rồi 6 giờ sáng tôi phải thức dậy đi làm. Ngày nào tôi cũng rất mệt nhọc, nhưng tôi vẫn ráng học để hoàn thành chương trình lớp 13, và ráng làm để kiếm ăn và dành tiền.

Một năm rưỡi sau, tôi học xong 6 môn học của lớp 13 và nhận được chứng chỉ lớp 13. Tôi bèn ghi tên xin vào đại học. Với lại tôi đã làm việc được một năm rưỡi rồi, tôi có quyền xin tiền trợ cấp của chính phủ để đi học, và chính tôi cũng để dành được một số tiền. Tuy rằng tôi tìm được việc làm dễ dàng ở Toronto, nhưng tôi vẫn thích Ottawa nhiều hơn. Trong một năm rưỡi đó, tôi nhớ

Bốn Năm Đầu Tiên Ở Canada

Ottawa lắm. Bởi vậy tôi quyết định trở về Ottawa. Tôi bèn xin vào Đại học Ottawa. Cuối tháng 8 năm 1981, hai năm sau khi tôi đặt chân lên đất Canada, tôi trở về Ottawa để vào đại học.

Đời Sống Ở Ottawa Và Câu Hỏi Trong Lòng Tôi

Trong một năm rưỡi ở Toronto, tôi không có đi dự lễ nhà thờ. Nhưng khi tôi rời về Ottawa, tôi nhớ đến ông mục sư cùng những người bạn trong Hội Thánh, họ đã giúp tôi rất nhiều trong quá khứ, cho nên tôi lại trở về Hội Thánh. Nhưng tôi vẫn không đi dự lễ nhà thờ thường xuyên.

Học tập ở đại học rất nặng nhọc, bận rộn, bởi vậy chỉ khi nào tôi không quá bận thì tôi mới đi dự lễ nhà thờ. Tình trạng này kéo dài đến năm 1983, bốn năm sau khi tôi đến Canada. Trong một ngày Chúa Nhật ở nhà thờ, ông mục sư hỏi tôi có muốn chịu phép rửa tội (báp-tem) không. Tôi rất ngạc nhiên, tôi không muốn nghĩ đến vấn đề này. Lúc đó tôi vẫn không chịu tin cậy vào Chúa Trời và Chúa Giê-su, tôi không chịu giao phó cuộc đời của tôi hoàn toàn vào trong tay của Chúa Trời. Bởi vậy tôi từ chối ông mục sư.

Hỏi đó trong lòng tôi, tôi cũng tin rằng trong vũ trụ trời đất này thì chắc có một vị Chúa Trời quản trị mọi việc. Bởi vì khi tôi nhìn lại những chuyện xảy ra trong đời tôi, tôi thấy rằng từ ngày tôi rời gia đình tôi ở thành phố Hồ Chí Minh cho đến ngày tôi đặt chân trên đất Canada, tôi đã từng trải bao nhiêu gian nan nguy hiểm. Nếu không có một vị Chúa Trời trong vũ trụ trời đất này giúp đỡ bảo hộ tôi, thì tôi đã chết từ lâu rồi, hoặc là đời tôi đã hoàn toàn hư hỏng và tôi đã trở thành một cô bụi đời.

Cho dù tôi đến Canada rồi, tôi vẫn phải nhờ vào giúp đỡ hướng dẫn của Chúa Trời, bằng không tôi không cách nào vào đại học được. Thân thể tôi thì yếu lắm, hỏi tôi còn ở Việt Nam, cho dù má tôi trông nom tôi rất kỹ lưỡng, mà tôi vẫn mắc bệnh thường xuyên. Khi tôi đến Toronto, tôi phải đi làm ban ngày, học tập ban đêm. Mỗi đêm tôi chỉ ngủ chừng 5 tiếng đồng hồ thôi, và tôi ở một mình, không ai trông nom tôi cả. Nhưng kỳ lạ biết bao, tôi không có mắc bệnh nặng, tôi có thể vừa đi làm vừa tự học để hoàn thành chương trình lớp 13 trong một năm rưỡi, rồi tôi mới xin vào đại học được. Bởi vậy, tôi thấy rằng Đức Chúa Trời đã giúp đỡ bảo hộ tôi thường xuyên trong bao nhiêu năm qua.

Nhưng tại sao tôi lại không chịu giao phó cuộc đời của tôi vào trong tay của Chúa Trời? Bởi vì trong lòng tôi có một câu hỏi là như vậy: Đức Chúa Trời này có quả thật thương tôi không? Kinh Thánh thì dạy rằng Chúa Trời thương yêu thế gian, **(Tin Lành theo Giăng 3:16. “Vì Đức Chúa Trời yêu thương thế gian, đến nỗi đã ban Con một của Ngài, hầu cho hễ ai tin Con ấy không bị hư**

Bài Làm Chứng Của Bà Mục Sư Châu Huệ Hiền (1)

mất mà được sự sống đời đời.”) nhưng tôi muốn kinh lịch lòng thương của Chúa Trời nhiều hơn, tôi muốn biết chắc chắn rằng Ngài thực sự thương tôi.

Tại sao tôi lại có câu hỏi này trong lòng tôi? Bởi vì tôi nghĩ rằng Chúa Trời không được công bằng, Ngài thương một nhóm người nhiều hơn các người khác. Thí dụ: Tôi nghĩ rằng Chúa Trời thương người Tây Phương ở nước Mỹ, Canada và các nước Âu Châu nhiều hơn người dân ở Việt Nam, Cambodia, Lào, Trung Quốc, Ấn Độ v.v. Người Tây Phương được sống một cuộc đời ổn định và hạnh phúc, còn tụi dân mình ở Á Châu thì nghèo khổ gian nan biết bao. Bởi vậy tôi cảm thấy Chúa Trời không thương người mình lắm. Cho nên tôi muốn biết chắc chắn rằng Chúa Trời thực sự thương tôi, rồi tôi mới chịu giao phó cuộc đời của tôi cho Ngài.

Nhưng thực ra chính tôi đã kinh lịch bao nhiêu ơn huệ nhân từ của Chúa Trời rồi, mà tôi lại dám nghĩ rằng Ngài là không công bằng và Ngài thương một nhóm người khác nhiều hơn tụi mình! Tôi thiệt là ngu dại và vô ơn.

Với lại hỏi đó tôi cũng nghĩ rằng cho dù tôi có phạm tội lỗi đi nữa cũng chỉ là tội nhẹ thôi, tôi chấp nhận tôi là người có tội, nhưng người đời ai lại chẳng phạm tội? Và lại có nhiều người mang danh là tín đồ của Chúa Giê-su, nhưng hễ ai quan sát cuộc đời và hành vi của họ, thì sẽ thấy rằng họ vẫn rất xấu tính, cũng làm nhiều điều tội lỗi sai lầm như ai vậy, và đôi khi họ còn phạm tội ác nữa. Như vậy những người tín đồ này cũng đâu có tốt hơn tôi, không chừng tôi còn tốt hơn một số những người này nữa. Vậy thì tại sao tôi lại phải trở thành tín đồ của Chúa Giê-su?

Hơn nữa nếu mà trong ngày Phán Xét trong tương lai, những người mang danh là tín đồ của Chúa Giê-su mà vẫn làm điều xấu, phạm tội ác, nhưng chỉ vì họ tin vào Đức Chúa Trời và Chúa Giê-su thôi thì họ được lên Thiên Đàng; còn tôi, một người cũng khá tốt, tuy có phạm tội nhưng chỉ là tội nhẹ thôi, mà tôi lại phải xuống địa ngục chỉ vì tôi không tin vào Đức Chúa Trời và Chúa Giê-su, như vậy thì thiệt là không công bằng! Đức Chúa Trời ấy là một Đấng Chúa Trời không công bằng gì cả! Tôi không muốn giao phó cuộc đời của tôi vào trong tay của Đấng Chúa Trời như vậy!

Bây giờ thì lẽ dĩ nhiên tôi hiểu rằng ý tưởng này là hoàn toàn sai lầm, nhưng hỏi đó tôi không hiểu rõ dạy dỗ trong Kinh Thánh. Thực ra Đức Chúa Trời là hoàn toàn công bằng, chẳng thiên vị ai hết! Tôi mong rằng các bạn còn chưa tin vào Đức Chúa Trời mà cũng nghĩ giống như tôi nghĩ trước kia vậy, thì một hôm các bạn cũng sẽ nhận thấy được ánh sáng trong lời dạy của Chúa Trời, mà hiểu được sự chính xác, công bằng và cao siêu của Kinh Thánh. Trong chương trình Việt Ngữ Tin Lành này, tôi sẽ tiếp tục trình bày cho các bạn chân lý trong lời dạy của Chúa Trời.

Bốn Năm Đầu Tiên Ở Canada

Đức Chúa Trời là Đáng nhân từ, tha thứ và thông cảm cho người có tội! Ngài hiểu rõ tâm tình của tôi, Ngài biết rằng tôi thực sự không hiểu, Ngài chẳng những không trừng phạt tôi, mà Ngài còn ban ơn huệ cho tôi càng nhiều hơn, Ngài cho tôi kinh lịch ân điển và trông nom của Ngài càng sâu hơn. Sau cùng ân điển của Chúa Trời cảm hóa lòng tôi, và tôi vui lòng giao phó cuộc đời của tôi hoàn toàn vào trong tay của Ngài, tôi tôn Chúa Giê-su là Chúa của đời tôi, và tôi rất vui lòng được làm tôi-tớ cho Chúa Trời và Chúa Giê-su.

Bắt đầu từ đầu năm 1983, có năm sự kiện xảy ra. Qua năm sự kiện này, Chúa Trời mở mắt của tôi ra để thấy rõ Ngài thương tôi và gia đình tôi biết bao!